

Fiche 9: Raadsbesluit inzake identiteitsbewijzen zeevarenden van de Internationale Arbeidsorganisatie
Titel:

Voorstel voor een Raadsbesluit de Lidstaten te machtigen het Verdrag inzake identiteitsbewijzen zeevarenden van de Internationale Arbeidsorganisatie (Verdrag nr. 185) te bekrachtigen

Datum Raadsdocument: 8 september 2004

Nr Raadsdocument: 12235/04

Nr. Commissiedocument: COM(2004)530

Eerstverantwoordelijk ministerie: Sociale Zaken en Werkgelegenheid i.o.m. V&W, BZ, JUST, BZK

Behandelingstraject in Brussel: Raadswerkgroep Visa

Achtergrond, korte inhoud en doelstelling van het voorstel:

Het betreft een voorstel waarin de Raad besluit dat individuele lidstaten bevoegd zijn tot het bekrachtigen van ILO Verdrag nr. 185 (Identiteitsbewijzen zeevarenden, 2003). Dit besluit is volgens de Commissie nodig omdat ILO Verdrag 185 deels betrekking heeft op visa-aangelegenheden, een terrein dat behoort tot de exclusieve competentie van de Gemeenschap. De lidstaten zouden daarom niet bevoegd zijn om op dit terrein zelfstandig verdragen te ratificeren. Het is echter de vraag of dit correct is of dat het gaat om een bevoegdheid die aan de lidstaten toekomt. De Juridische Diensten van de Raad en de Commissie zullen zich hier over buigen.

Met het onderhavige voorstel beoogt de Commissie te benadrukken dat het hier een communautaire aangelegenheid betreft. ILO Verdrag nr. 185 poogt het systeem van identificatie van zeevarenden te verbeteren, met een balans tussen de veiligheid van de scheepvaartsector en de bevordering van behoorlijke leef- en werkomstandigheden van zeevarenden, in het bijzonder in relatie tot het recht op walverlof. In verband hiermee bevat het Verdrag ook bepalingen inzake visa voor zeevarenden t.b.v. verlof aan wal. Het Commissievoorstel vormt een afwijking van artikel 300 van het EG-Verdrag waarin de normale procedure voor bekrachtiging van een Verdrag bij EG-competentie is geregeld. Deze uitzondering wordt volgens de Commissie gerechtvaardigd door het belang van een spoedige bekrachtiging van ILO Verdrag nr. 185. Het voorstel is echter niet als precedent bedoeld. Artikel 2 van het voorstel bepaalt dat de lidstaten al het mogelijke zullen doen om hun aktes van bekrachtiging van ILO Verdrag nr. 185 gezamenlijk voor 1 december 2005 bij de ILO te deponeren. Het gaat hier om een resultaatsverplichting. De gekozen procedure is volgens de Commissie bedoeld om de rest van de wereld het belang van het Verdrag voor de Europese Unie te tonen.

De Commissie en de lidstaten zijn het nog niet eens over de vraag of het voorstel om de lidstaten gelijktijdig/gezamenlijk de aktes van bekrachtiging bij de ILO te laten deponeren inhoudt dat er ook een verplichting is voor de lidstaten om te ratificeren. De Commissie is van mening dat dit inderdaad het geval is. Sommige lidstaten, waaronder Nederland, zijn het hier niet mee eens mede omdat zij interne afstemming over de wenselijkheid van ratificatie van het Verdrag nog niet hebben afgerond.

Rechtsbasis van het voorstel: Artikel 62(2)(b)(i); eerste zin van eerste alinea artikel 300(2) en eerste alinea van artikel 300(3) van het EG-Verdrag.

Besluitvormingsprocedure en rol Europees Parlement: Raad met gekwalificeerde meerderheid, advies EP.

Instelling nieuw Comitologie-comité: N.v.t.

Subsidiariteit en proportionaliteit:

Subsidiariteit: n.v.t., als de Juridische Dienst van Raad en Commissie vaststellen dat het een exclusieve bevoegdheid van de gemeenschap betreft.

Proportionaliteit: positief, als de Juridische Dienst van Raad en Commissie vaststellen dat het een exclusieve bevoegdheid van de gemeenschap betreft. In dat geval is het verlenen van de machtiging aan de lidstaten nl. noodzakelijk voor bekrachtiging van het ILO Verdrag.

Consequenties voor de EU-begroting: Geen.

Financiële, personele en administratieve consequenties voor de rijksoverheid, decentrale overheden en/of bedrijfsleven en burger: Geen.

Consequenties voor nationale en decentrale regelgeving/beleid, (informatie over het inschakelen van nationale agentschappen / zelfstandige bestuursorganen e.d., implementatie en uitvoering, notificatie en handhaving en/of sanctionering): N.v.t.

Voorgestelde implementatietermijn (bij richtlijnen) dan wel voorgestelde datum inwerkingtreding (bij verordeningen en beschikkingen) met commentaar t.a.v. haalbaarheid: N.v.t.

Consequenties voor ontwikkelingslanden: Geen

Nederlandse belangen en eerste algemene standpuntbepaling:

Met artikel 1 van het voorstel waarin de Raad besluit dat de individuele lidstaten bevoegd zijn om ILO Verdrag nr. 185 te bekrachtigen kan Nederland instemmen, als zou blijken dat deze bepaling noodzakelijk is, omdat een deel van het Verdrag een beleidsterrein bestrijkt dat een exclusieve EG-competentie is (visa) en slechts staten partij bij het ILO Verdrag kunnen zijn. Nederland is echter geen voorstander van artikel 2 van het voorstel waarin aan de lidstaten een resultaatsverplichting wordt opgelegd om voor 1 december 2005 gezamenlijk de aktes van bekrachtiging bij de ILO te deponeren (en met de Commissie voor 1 juni 2005 een plan van aanpak op te stellen). Er dient nationale beleidsvrijheid te worden gewaarborgd om per lidstaat te beslissen of er al dan niet tot bekrachtiging van onderhavig Verdrag over wordt gegaan. Daarnaast houdt artikel 2 feitelijk in dat er met bekrachtiging gewacht moet worden tot in alle lidstaten de nationale procedures die voor de goedkeuring van verdragen gelden zijn afgerond. Omdat niet te voorzien is hoe dit in de verschillende lidstaten zal verlopen kan een gezamenlijke bekrachtiging juist ook tot vertraging leiden. Concluderend wil Nederland dat de lidstaten de vrijheid behouden om te bepalen of zij het verdrag ratificeren en zo ja, wanneer. Nederland heeft nog geen definitief standpunt ingenomen inzake de mogelijke ratificatie van het ILO Verdrag sec. De besluitvorming hieromtrent, waarbij ook de sociale partners betrokken moeten worden, is nog niet afgerond. Op dit moment is het niet duidelijk wat de toegevoegde waarde van het zeevarenden-ID zal zijn in de praktijk. Mocht het wenselijk zijn dat Nederland partij wordt bij het ILO Verdrag, dan dient hiervoor nog parlementaire goedkeuring te worden verkregen. De parlementaire procedure kan enige tijd in beslag nemen (6 tot 18 maanden).